

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 514

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 iunie 2025

SUMAR

Nr.

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 598 din 5 noiembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1), ale art. 7 alin. (1), ale art. 8, 9, 10, 11, 12 și 33, ale art. 74 alin. (1) și ale art. 84 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații..... 2–7

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

288. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Melinda-Cecilia Aczél a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Covasna 8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 598

din 5 noiembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1), ale art. 7 alin. (1), ale art. 8, 9, 10, 11, 12 și 33, ale art. 74 alin. (1) și ale art. 84 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1), ale art. 7 alin. (1), ale art. 8, 9, 10, 11, 12 și 33, ale art. 74 alin. (1) și ale art. 84 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă în Dosarul nr. 25.257/301/2020 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.482D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile legale criticate nu reglementează în domeniul justiției, ci competența instanțelor judecătorești în materia înființării asociațiilor și fundațiilor. Raportat la art. 1 alin. (5) din Constituție, se arată că art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 precizează elementele care trebuie prevăzute în actul constitutiv, iar art. 7 din același act normativ arată ce documente se atașează cererii de înscriere. Cu privire la invocarea art. 21, 124 și 126 din Constituție, faptul că judecătorul solicită, înainte de a se pronunța asupra cererii, înlăturarea unor neregularități nu înseamnă că acesta devine un avocat al părții și că nu mai este imparțial în cauză, așa încât susținerile autoarei excepției sunt neîntemeiate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 25.257/301/2020, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1), ale art. 7 alin. (1), ale art. 8, 9, 10, 11, 12 și 33, ale art. 74 alin. (1) și ale art. 84 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.** Excepția a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect acordarea personalității juridice unei asociații.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, cu privire la invocarea art. 73 alin. (3) lit. l) și a art. 108 alin. (1) și (3) din Constituție, instanța judecătorească susține, în esență,

că, fiind vorba despre aspecte ce privesc organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, era necesară reglementarea prin lege organică. Mai mult, art. 1 lit. S pct. 1 din Legea nr. 206/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe nu permitea Guvernului să emită o ordonanță cu privire la organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, iar art. 1 lit. M din aceeași lege prevedea o posibilitate a Guvernului de a emite ordonanțe în domeniul justiției, însă doar cu privire la organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, precum și la organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală. Se menționează că prin Decizia nr. 474 din 28 iunie 2016, paragraful 28, Curtea Constituțională a statuat că art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție cuprinde toată sfera de relații sociale privitoare la justiție, respectiv organizare, funcționare, statut.

6. Cu privire la invocarea art. 1 alin. (5) din Constituție, se susține că dispozițiile art. 9 alin. (1) și (2) și ale art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu descriu care sunt neregularitățile necesar a fi constatate de judecător. Astfel, termenul „neregularități” este neclar, neputându-se ști care sunt cerințele legale pentru constituirea asociației, neîndeplinite, pe care judecătorul este obligat să le comunice petentului și, eventual, parchetului de pe lângă judecătorie.

7. Se apreciază că trebuie avut în vedere că, în afara numeroaselor cerințe prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, există și alte acte normative ce stipulează condiții în privința unei cereri formulate în domeniul înființării și funcționării asociațiilor [de exemplu, art. 82 alin. (1) și art. 151 alin. (2) din Codul de procedură civilă, art. 40 alin. (1) din Legea nr. 196/2018 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari și administrarea condominiilor, art. 8 alin. (1) lit. b) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2015 privind cazierul fiscal, art. 12 lit. c), art. 31 alin. (1), art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru]. Pentru a face o comparație cu regularizarea din procedura contencioasă, art. 200 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede expres care sunt cerințele ce trebuie verificate de judecător în etapa prealabilă. Acest aspect lipsește în cazul art. 9 alin. (1) și (2) și al art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000.

8. Se consideră că art. 7 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu prevede care sunt actele doveditoare ale sediului și patrimoniului inițial, necesar a fi depuse de petent. Astfel, nu se poate stabili dacă trebuie un drept de proprietate sau folosință în privința spațiului, precum și ce înscrisuri sunt necesar a fi depuse, în concret, sub acest aspect (titlul de proprietate al asociației, extrasul de carte funciară, contract privind folosința imobilului însoțit de titlul de proprietate/folosință al celui ce pune la dispoziție spațiul etc.). În plus, legiuitorul nu a prevăzut expres care sunt actele doveditoare ale patrimoniului inițial.

9. Cu privire la invocarea art. 21 alin. (3), a art. 124, a art. 125 și a art. 126 alin. (1) din Constituție, se susține că dreptul la un proces echitabil implică faptul ca, în situația în care Ordonanța

Guvernului nr. 26/2000 impune o procedură judiciară, un judecător imparțial să decidă cu privire la constituirea asociației ori modificarea actului constitutiv/statutului acesteia. O astfel de cerință constituțională — imparțialitatea — nu ar exista în situația în care atribuțiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu ar aparține puterii judecătorești.

10. Se afirmă că dispozițiile art. 9 și ale art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 impun judecătorului să identifice, anterior închiderii dezbaterilor și deliberării [conform art. 395 alin. (1) din Codul de procedură civilă], toate cerințele legale ce nu sunt îndeplinite pentru constituirea asociației ori modificarea actului constitutiv/statutului acesteia. Practic, încă de la momentul când judecătorul primește cererea, acesta este obligat să se pronunțe cu privire la fondul cererii, identificând toate motivele ce ar atrage respingerea acesteia. Astfel, el trebuie să identifice toate neregularitățile necesar a fi înlăturate de petent. Dacă petentul nu le înlătură, judecătorul respinge cererea. Imparțialitatea judecătorului este iluzorie, el exprimându-și părerea cu privire la cerințele legale ce nu sunt îndeplinite cu mult înainte de deliberarea în secret asupra hotărârii pe care urmează să o pronunțe, conform art. 395 alin. (1) din Codul de procedură civilă. De altfel, judecătorul este obligat să se comporte ca un avocat al petentului, arătându-i toate neregularitățile (de fond și formă) necesar a fi înlăturate pentru ca cererea sa să fie admisă.

11. Se mai afirmă că dispozițiile art. 9 și ale art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu se referă la simple condiții de formă [similar art. 200 alin. (3) din Codul de procedură civilă] care să permită judecătorului să înțeleagă care este cadrul procesual și care sunt limitele investiției, ci asigură petentului îndrumările pentru admiterea cererii sale, îndrumări venite chiar din partea instanței ce soluționează cauza. Practic, judecătorul îl sfătuiește pe petent despre modul cum trebuie să îi modifice actul constitutiv și/sau statutul, pentru ca cererea sa să fie admisă.

12. Se menționează că rolul judecătorilor este de a înfăptui justiția, nu de a oferi consultanță juridică în dosarele pe care le judecă. Dacă ar exista o astfel de obligație în procedura contencioasă, atunci judecătorul ar trebui să îi dea reclamantului toate indicațiile pentru ca cererea sa să fie admisă, cu vătămarea evidentă a intereselor părții adverse. Este de remarcat faptul că Guvernul nu a impus judecătorilor să ofere consultanță juridică terților ce contestă constituirea unei asociații ori modificarea actului constitutiv/statutului acesteia.

13. Se consideră că, în cazul în care un petent are dubii cu privire la modul de interpretare și aplicare a Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, nimic nu îl împiedică să apeleze la serviciile oricărui avocat, partener indispensabil al justiției, conform art. 38 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat. Dacă Guvernul ar fi dorit să asigure mai mult sprijin petenților, avea posibilitatea de a reglementa niște formulare tipizate pentru act constitutiv și statut, cu câmpuri predefinite, care să poată fi completate cu ușurință de cei interesați, nu de a le impune judecătorilor să ofere consultanță juridică.

14. Se arată că, în cazul analizat, imparțialitatea judecătorului este iluzorie, atât timp cât Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 îl obligă să își precizeze opinia privind neregularitățile cererii. În plus, în baza acelorași neregularități constatate, judecătorul este obligat să respingă cererea, dacă acestea nu sunt remediate.

15. Judecătorul nu poate fi transformat, prin dispozițiile art. 9 și ale art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, într-un veritabil avocat al petentului, deoarece imparțialitatea judecătorului implică, printre altele, faptul că acesta nu poate oferi părților consultanță juridică în cauzele pe care le soluționează. Singurele momente când judecătorul ar putea constata că cerințele legale pentru constituirea asociației

nu sunt îndeplinite sunt pronunțarea minutei și motivarea hotărârii de respingere a cererii, doar atunci fiind permisă exteriorizarea opiniilor judecătorului cu privire la fondul cauzei. În plus, principiul imparțialității instanței se opune ca aceasta să își exprime opinia, într-o procedură prealabilă, cu privire la faptul că neregularitățile constatate privesc dispozițiile art. 40 alin. (2) din Constituție, pentru a se cita parchetul de pe lângă judecătoria. Încălcarea acestor norme constituționale ar putea fi reținută de judecător doar în cadrul considerentelor hotărârii de respingere a cererii, nu într-o etapă prealabilă. Realizarea justiției de către instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție, nu include asigurarea de către judecător a consultanței juridice, în beneficiul petentului sau procurorului.

16. Ca atare, afectarea imparțialității instanței aduce atingere statutului judecătorilor, prevăzut de art. 125 din Constituție. Elocvent este faptul că art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, prevede că judecătorii trebuie să fie imparțiali, având libertate deplină în soluționarea cauzelor deduse judecătii, în conformitate cu legea și în mod imparțial, cu respectarea egalității de arme și a drepturilor procesuale ale părților. Însă dispozițiile art. 9 și ale art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 îi impun judecătorului să se pronunțe cu privire la fondul cererii, chiar înainte de a se discuta concludența ori utilitatea probelor. Este greu de crezut că, după ce identifică în etapa administrativă toate neregularitățile cererii, judecătorul va reveni în privința vreunei obligații stabilite în acest sens în sarcina petentului. De altfel, art. 10 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 prevede că judecătorul se raportează, pentru a respinge cererea, la neînlăturarea neregularităților ce au fost comunicate în prealabil.

17. Astfel, nu se poate reține absența oricărei prejudecăți a judecătorului în cauza pe care o soluționează. Practic, există elemente obiective care conduc în mod întemeiat la îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorului. Imparțialitatea este esențială pentru îndeplinirea adecvată a funcției judiciare. Ea privește nu doar hotărârea însăși, ci și întregul proces prin care se ajunge la aceasta. Trebuie remarcat că asigurarea consultanței juridice de către judecător nici nu se impune, întrucât art. 40 alin. (1) din Constituție prevede un drept de asociere, nu o obligație. Deci persoanele interesate pot să apeleze la serviciile unui avocat, conform art. 24 alin. (2) din Constituție, în cazul în care au nevoie de asistență specializată.

18. Instanța face propuneri *de lege ferenda*, în sensul că aplicarea art. 396 alin. (1), art. 426 alin. (5) și art. 456 teza întâi, art. 532 din Codul de procedură civilă ar putea fi suficientă pentru judecarea cererilor, citarea petentului și a procurorului rămânând la aprecierea instanței. În plus, prin comunicarea hotărârii către petent și Ministerul Public s-ar asigura cunoașterea de cei interesați a motivelor de admitere/respingere a cererii, pentru a fi formulat apel. Bineînțeles că, în cazul unei respingeri, petentul s-ar putea mulțumi să formuleze o nouă cerere, având în vedere art. 535 din Codul de procedură civilă. De asemenea, instanța face propuneri *de lege ferenda*, în sensul că, pentru a asigura un mai mare ajutor petenților, legiuitorul ar putea stabili competența unui funcționar public (de exemplu, din cadrul Oficiului Național al Registrului Comerțului ori al unui alt oficiu similar organizat în subordinea Ministerului Justiției) în domeniul înființării și funcționării asociațiilor și fundațiilor. Bineînțeles că eventualele căi de atac împotriva soluțiilor de respingere ale respectivului funcționar public ar fi soluționate de instanțele judecătorești competente.

19. Se menționează că art. 21 alin. (3) din Constituție impune obligația judecătorului de a motiva în mod corespunzător hotărârile pronunțate. Acest principiu implică, în prealabil, asigurarea unui termen rezonabil pentru judecător, pentru ca acesta să aibă posibilitatea să pronunțe o soluție temeinică,

pe care să o motiveze corespunzător. Prin urmare, termenele impuse de art. 10 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 (pronunțare a minutei în cel mult 24 de ore de la închiderea dezbaterilor și redactarea hotărârii în cel mult 48 de ore de la pronunțare) încalcă dreptul părților la un proces echitabil, neexistând posibilitatea pronunțării de hotărâri motivate, în care judecătorii să poată analiza temeinic absolut toate cerințele legale pentru constituirea asociației.

20. Se susține că în cauzele urgente (de exemplu, având ca obiect arestarea preventivă ori ordonanța președințială) este justificată reglementarea unor termene foarte scurte pentru pronunțarea și motivarea hotărârilor, fiind în joc libertatea individuală și, respectiv, măsuri provizorii în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor care s-ar ivi cu prilejul unei executări. Însă în domeniul asociațiilor și fundațiilor, în care pot exista încălcări ale legislației inclusiv din prisma art. 40 alin. (2) din Constituție, o astfel de urgență nu există, instanțele fiind investite să analizeze și să verifice aspecte ce țin de dreptul de asociere, decise de organele asociației/fundației cu mult înainte de momentul pronunțării unei soluții pe fond. De altfel, art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 impune să se acorde petentului un timp rezonabil, pentru ca acesta să aibă efectiv posibilitatea să remedieze neregularitățile constatate de instanță.

21. Se afirmă că parcurgerea tuturor etapelor, pentru a obține doar înscrisurile prevăzute de art. 7 alin. (2)-(32) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, presupune un interval destul de mare de timp, ce arată că nu există extrema urgență reglementată de art. 10 alin. (3). Sub aspectul termenului necesar pentru pronunțarea și redactarea hotărârilor, trebuie avut în vedere și numărul mare de cauze în domeniul înființării și funcționării asociațiilor și fundațiilor, insuficiența personalului sistemului judiciar, competența judecătorilor de a soluționa și cauze diferite de cele reglementate de Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, obligativitatea programării ședințelor (în doi timpi de lucru) chiar și la 2-3 săptămâni pentru a exista o sală de judecată liberă, posibilitatea de a avea ședință de judecată programată doar joia sau vinerea etc. De altfel, obligativitatea motivării efective e impusă chiar de art. 10 alin. (2) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, fără ca art. 10 alin. (3) din aceeași ordonanță să acorde și timpul efectiv necesar judecătorului pentru a realiza un astfel de lucru. În acest sens, se menționează Avizul nr. 11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE).

22. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1), ale art. 7 alin. (1), ale art. 8, 9, 10, 11, 12 și 33, ale art. 74 alin. (1) și ale art. 84 alin. (3) din Ordonanța

Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 25 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1): „*Asociația dobândește personalitate juridică prin înscrierea în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătoriei în a cărei circumscripție teritorială își are sediul.*”;

— Art. 7 alin. (1): „*Oricare dintre membrii asociației, pe baza împuternicirii date în condițiile art. 6 alin. (2) lit. h), poate formula o cerere de înscriere a asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătoriei în a cărei circumscripție teritorială urmează să-și aibă sediul.*”;

— Art. 8: „(1) *Asociația devine persoană juridică din momentul înscrierii ei în Registrul asociațiilor și fundațiilor.*

(2) *În termen de 3 zile de la depunerea cererii de înscriere și a documentelor prevăzute la art. 7 alin. (2) judecătorul desemnat de președintele instanței verifică legalitatea acestora și dispune, prin încheiere, înscrierea asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor.*

(2¹) *În cadrul procedurii de verificare a legalității cererii de înscriere și a documentelor prevăzute la art. 7 alin. (2), judecătorul desemnat de președintele instanței verifică respectarea dispozițiilor art. 7 alin. (3) și poate dispune, prin încheiere motivată, înscrierea asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor, chiar dacă există un refuz motivat al Ministerului Justiției de a elibera dovada disponibilității denumirii, pe care îl apreciază ca neîntemeiat.*

(3) *Odată cu efectuarea înscrierii, încheierea prin care s-a dispus înscrierea se comunică din oficiu, pentru evidența fiscală, organului financiar local în a cărui rază teritorială se află sediul asociației, cu menționarea numărului de înscriere în Registrul asociațiilor și fundațiilor.*”;

— Art. 9: „(1) *În cazul în care cerințele legale pentru constituirea asociației nu sunt îndeplinite, judecătorul, la expirarea termenului prevăzut la art. 8 alin. (2), îl va cita, în camera de consiliu, pe reprezentantul asociației, punându-i în vedere, în scris, să remedieze neregularitățile constatate.*

(2) *Dacă neregularitățile constatate privesc dispozițiile art. 40 alin. (2) din Constituție, pentru termenul fixat va fi citat și parchetul de pe lângă instanța sesizată, căruia i se vor comunica, în copie, cererea de înscriere, împreună cu statutul asociației. În acest caz punerea concluziilor de către procuror este obligatorie.*”;

— Art. 10: „(1) *În situația în care, la termenul fixat, neregularitățile sunt înlăturate, judecătorul, ascultând și concluziile procurorului, dacă este cazul, va lua act despre aceasta prin încheiere, dispunând înscrierea asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor.*

(2) *În cazul în care neregularitățile nu au fost înlăturate sau, deși legal citat, reprezentantul asociației lipsește în mod nejustificat, judecătorul va respinge cererea de înscriere prin încheiere motivată.*

(3) *Încheierile prevăzute în acest articol se vor pronunța în cel mult 24 de ore de la închiderea dezbaterilor și se vor redacta în termen de cel mult 48 de ore de la pronunțare.*”;

— Art. 11: „(1) *Încheierile de admitere sau de respingere a cererii de înscriere sunt supuse numai apelului.*

(2) *În cazul în care procurorul nu a participat la soluționarea cererii, parchetul pe de lângă instanța sesizată i se vor comunica și copii de pe statutul asociației, împreună cu încheierea de admitere ori de respingere a cererii de înscriere, după caz.*

(3) *Termenul de apel este de 5 zile și curge de la data pronunțării, pentru cei care au fost prezenți, și de la data comunicării, pentru cei care au lipsit.*

(4) *Apelul se soluționează cu citarea părților, în camera de consiliu, de urgență și cu precădere. Dispozițiile art. 10 alin. (3) cu privire la pronunțarea și redactarea hotărârii se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 12: „(1) *Înscrierea în Registrul asociațiilor și fundațiilor, în conformitate cu art. 8, se efectuează în ziua rămânerii definitive a încheierii de admitere, eliberându-se, la cerere, reprezentantului asociației sau mandatarului acesteia un certificat de înscriere care va cuprinde: denumirea asociației, sediul acesteia, durata de funcționare, numărul și data înscrierii în Registrul asociațiilor și fundațiilor.*”

(2) *În relațiile cu terții dovada personalității juridice se face cu certificatul de înscriere.*”;

— Art. 33: „(1) *Modificarea statutului asociației se face prin înscrierea modificării în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei în a cărei circumscripție își are sediul asociația, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 8-12.*”

(2) *Cererea de înscriere a modificării va fi însoțită de hotărârea adunării generale, iar în cazul modificării sediului, de hotărârea consiliului director. Hotărârile se depun în copie certificată pentru conformitate cu originalul de persoana sau persoanele împuternicite prin hotărârea adunării generale sau, după caz, a consiliului director să desfășoare procedura de înregistrare a modificării.*”

(3) *Despre schimbarea sediului se va face mențiune, dacă este cazul, atât în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei vechiului sediu, cât și în cel aflat la grefa judecătorei noului sediu. În acest scop, o copie a încheierii prin care s-a dispus schimbarea sediului va fi comunicată din oficiu judecătorei în circumscripția căreia asociația urmează să-și aibă noul sediu.*”;

— Art. 74 alin. (1): „*În scopul constituirii și funcționării Registrului național, instanțele judecătorești sunt obligate ca, din oficiu, să comunice electronic Ministerului Justiției copii de pe hotărârile judecătorești rămase definitive privind constituirea, modificarea și încetarea oricărei asociații, fundații sau federații, precum și de pe înscrisurile doveditoare, în termen de 3 zile de la data rămânerii definitive a fiecărei hotărâri judecătorești. În același termen, instanțele judecătorești vor efectua transferul înscrierilor cuprinse în registrele speciale ținute de acestea către serverul central instalat la sediul Ministerului Justiției.*”;

— Art. 84 alin. (3): „*În vederea constituirii Registrului național prevăzut la art. 73, în termenul menționat la alin. (1), instanțele judecătorești sunt obligate să transmită Ministerului Justiției copii de pe registrele asociațiilor și fundațiilor, precum și de pe registrele uniunilor și federațiilor, aflate la grefa acestora.*”

26. Instanța de judecată consideră că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) sub aspectul criteriilor de calitate a legii, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 73 alin. (3) lit. l) potrivit căruia prin lege organică se reglementează organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi, art. 108 alin. (1) și (3) referitor la actele Guvernului, art. 124 privind înființarea justiției, art. 125 referitor la statutul judecătorilor și în art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești.

27. Cu titlu preliminar, Curtea reține că, prin Decizia nr. 56 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 13 martie 2014, a statuat, cu valoare de principiu, că Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații se aplică asociațiilor, fundațiilor și federațiilor, în sens restrâns, constituite ca expresie a dreptului la liberă asociere, consacrat de art. 40 alin. (1) din Constituție și de art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Persoanele juridice nonprofit care intră sub incidența Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 sunt persoane juridice de drept privat fără scop patrimonial,

legiuitorul prevăzând formele asociative care nu intră sub incidența acesteia și care beneficiază de reglementări cu caracter special, și anume: partidele politice, syndicatele, cultele religioase [potrivit art. 1 alin. (3) din ordonanță]; persoanele juridice de utilitate publică — asociații, fundații sau alte organizații de acest fel — înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public (potrivit art. 85 din ordonanță).

28. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, Curtea reține că aceste texte de lege cuprind reglementări cu privire la modificarea statutului asociației sau la schimbarea sediului acesteia. Or, astfel cum rezultă din analiza considerentelor încheierii de sesizare a Curții Constituționale, în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate nu este vorba despre modificarea statutului sau schimbarea sediului asociației, ipoteză prevăzută de art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, ci, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, de ipoteza juridică referitoare la acordarea personalității juridice asociației. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu au aplicabilitate în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*” Legătura cu soluționarea cauzei presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 303 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 8 iulie 2014, paragraful 24). În consecință, întrucât prevederile art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 nu au legătură cu soluționarea cauzei, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare.

29. Cu privire la celelalte dispoziții legale contestate, sintetizând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține că autoarea excepției susține, în esență, că, acestea sunt neconstituționale întrucât, fiind vorba despre aspecte ce privesc organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, era necesară reglementarea prin lege organică, și art. 1 lit. S pct. 1 din Legea nr. 206/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 31 decembrie 1999, nu permitea Guvernului să emită o ordonanță cu privire la organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești; termenul „neregularități” din cuprinsul dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (2) și ale art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 este lipsit de claritate, întrucât nu se știe care sunt cerințele legale pentru constituirea asociației, neîndeplinite, pe care judecătorul este obligat să le comunice petentului; procedura prevăzută de acest act normativ determină lipsa de imparțialitate a judecătorului care decide cu privire la constituirea asociației ori modificarea actului constitutiv/statutului acesteia; și formulează propuneri de lege ferenda.

30. Referitor la susținerea potrivit căreia prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. l) și ale art. 108 alin. (1) și (3) din Constituție, întrucât, fiind vorba despre aspecte ce privesc organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, era necesară reglementarea prin lege organică și art. 1 lit. S pct. 1

din Legea nr. 206/1999 nu permitea Guvernului să emită o ordonanță cu privire la organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, Curtea constată netemeinicia acesteia.

31. Astfel, Curtea observă că Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 a fost emisă în temeiul art. 1 lit. S pct. 2 din Legea nr. 206/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, cu denumirea „Reglementări cu privire la asociații și fundații”. Prin urmare, Guvernul a fost abilitat, în temeiul Legii nr. 206/1999, să reglementeze în domeniul asociațiilor și fundațiilor, respectând astfel art. 108 alin. (3) din Constituție.

32. Din analiza dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, Curtea reține că acest act normativ, expresie a dreptului la libera asociere, reflectat atât la nivel constituțional prin art. 40, cât și la nivel european prin art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, are ca scop, potrivit art. 2, crearea cadrului pentru exercitarea dreptului la liberă asociere, promovarea valorilor civice, ale democrației și statului de drept, urmărirea realizării unui interes general, local sau de grup, facilitarea accesului asociațiilor și fundațiilor la resurse private și publice, parteneriatul dintre autoritățile publice și persoanele juridice de drept privat fără scop patrimonial și respectarea ordinii publice.

33. Faptul că, potrivit dispozițiilor art. 7 și 8 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, instanța competentă material și teritorial, adică judecătoria în a cărei circumscripție teritorială își are sediul, la înființare, asociația, este sesizată de către oricare dintre membrii asociații sau persoanele împuternicite să desfășoare procedura de dobândire a personalității juridice, cu o cerere de înscriere a asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor, iar președintele instanței delegă un judecător care verifică legalitatea documentelor ce însoțesc cererea de înscriere nu are semnificația unei norme ce vizează organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești. Mai mult, această înscriere este o aplicație a procedurii necontencioase. Prin Decizia nr. 56 din 5 februarie 2014, precitată, Curtea a statuat că cererea de înscriere a unei asociații sau fundații în registru se soluționează de către instanțele judecătorești în cadrul procedurii necontencioase, prevăzută în Cartea a III-a — „Procedura necontencioasă judiciară”, cuprinzând art. 527-540, din noul Cod de procedură civilă, dispoziții care stabilesc regulile generale pentru soluționarea unei cereri atunci când nu se invocă încălcarea sau contestarea unui drept și nu se urmărește stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană. Astfel, art. 535 din noul Cod de procedură civilă — cu denumirea marginală „Efectele hotărârii” — stabilește că „Încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au autoritatea lucrului judecat.” Având în vedere aceste dispoziții de lege, în cazul cererilor de înscriere a unei asociații sau fundații în registru, precum și al cererilor de înscriere a modificării actului constitutiv și al statutului asociației sau fundației în același registru, nu se aplică autoritatea de lucru judecat, deoarece aceste cereri se soluționează în cadrul procedurii necontencioase. Prin urmare, dispozițiile legale criticate nu reglementează aspecte ce privesc organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, așa încât critica raportată la dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție este neîntemeiată.

34. Cu privire la pretinsa lipsă de claritate a termenului „neregularități” din cuprinsul dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (2) și al art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, întrucât nu se știe care sunt cerințele legale pentru constituirea asociației, neîndeplinite, pe care judecătorul este obligat să le comunice petentului și, eventual, parchetului de pe lângă judecătoria, Curtea constată netemeinicia acestei susțineri. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune

că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013). Totodată, prin Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragrafele 22 și 23, Curtea Constituțională s-a referit la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 24 iunie 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni* și *Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor.

35. Aplicând aceste considerente de principiu în cauza de față, Curtea observă că dispozițiile criticate stabilesc cu claritate că „neregularitățile” sunt consecința neîndeplinirii cerințelor legale pentru constituirea asociației. Astfel, potrivit art. 8 alin. (2) și (21) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, în termen de 3 zile de la depunerea cererii de înscriere și a documentelor prevăzute la art. 7 alin. (2) judecătorul desemnat de președintele instanței verifică legalitatea acestora, precum și respectarea dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, în ceea ce privește denumirea asociației, ale art. 40 alin. (2) din Constituție și ale celorlalte condiții expres prevăzute în lege. Documentele prevăzute la art. 7 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 sunt: „a) *statutul asociației, într-o singură copie certificată pentru conformitate cu originalul de persoana împuternicită în condițiile art. 6 alin. (2) lit. h); b) actele doveditoare ale sediului, precum și cele privind patrimoniul inițial doar în cazul aportului în natură constând în bunuri imobile; c) copii certificate pentru conformitate cu originalul ale actelor doveditoare ale identității membrilor asociației; d) declarație pe propria răspundere a persoanei care, în temeiul alin. (1), formulează cererea de înscriere, care cuprinde datele de identificare ale beneficiarilor reali ai asociației, în sensul reglementărilor din domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului. Datele de identificare ale beneficiarului real sunt: numele, prenumele, data nașterii, codul numeric personal, seria și numărul actului de identitate, cetățenia, domiciliul sau reședința. În cazul asociațiilor constituite/conduse doar de*

persoane fizice, nu este obligatorie depunerea declarației pe propria răspundere atunci când singurii beneficiari reali sunt persoanele fizice ale căror date de identificare sunt cuprinse în documentele din dosar, caz în care completarea registrului central se va face din oficiu pe baza acestora și conform regulilor prevăzute la art. 4 din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare; e) dovada disponibilității denumirii eliberată de Ministerul Justiției sau, după caz, refuzul motivat al eliberării acesteia; f) avizul consultativ al Secretariatului de Stat pentru Culte, în cazul în care asociația va desfășura și activități religioase.” Având în vedere cele menționate, dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, întrunind condițiile de claritate, previzibilitate și accesibilitate circumscrise principiului legalității.

36. Referitor la susținerea privind lipsa de imparțialitate a judecătorului care decide cu privire la constituirea asociației ori modificarea actului constitutiv/statutului acesteia, întrucât dispozițiile art. 9 și ale art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 îi impun acestuia să identifice, anterior închiderii dezbaterilor și deliberării, toate cerințele legale ce nu sunt îndeplinite pentru constituirea asociației ori modificarea actului constitutiv/statutului acesteia, Curtea constată netemeinicia acesteia. Astfel, Curtea reține că cererea de înscriere a unei asociații sau fundații în registru se soluționează de către instanțele judecătorești în cadrul procedurii necontencioase, procedură ce se caracterizează prin lipsa unui litigiu, deci prin inexistența unui conflict de interese. Totodată, art. 527-540 din Codul de procedură civilă conțin reglementarea cu caracter general al procedurii necontencioase judiciare, art. 527 stabilind că acestea sunt cererile pentru soluționarea cărora este nevoie de intervenția instanței, fără însă a se urmări stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană. Prin urmare, în cadrul procedurii necontencioase de înscriere a unei asociații sau fundații în Registrul asociațiilor și fundațiilor, judecătorul doar analizează îndeplinirea cerințelor expres prevăzute în lege și, ca atare, critica de neconstituționalitate este neîntemeiată.

37. În ceea ce privește propunerile *de lege ferenda* formulate de către autoarea excepției, Curtea constată că o asemenea solicitare nu intră în competența sa, întrucât, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, instanța de control constituțional se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului și, prin urmare, nu are competența de a cenzura o eventuală redactare defectuoasă a textului legal criticat și nici de a face propuneri *de lege ferenda*. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că nu își poate asuma rolul de a crea, de a abroga sau de a modifica o normă juridică, spre a îndeplini rolul de legislator pozitiv (în acest sens, a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 515 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 17 august 2020, paragraful 13, sau Decizia nr. 213 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 26 septembrie 2022, paragraful 12). Modificarea conținutului unei norme juridice este o prerogativă exclusivă a autorității legislative în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”. Curtea Constituțională, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în Legea nr. 47/1992, verifică, în cadrul controlului de constituționalitate a legilor, conformitatea acestora cu dispozițiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De aceea, Curtea Constituțională nu se poate substitui Parlamentului pentru a modifica dispozițiile legale criticate din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, în sensul propunerilor formulate de către instanța *a quo* — autoare a prezentei excepții de neconstituționalitate.

38. În final, cu privire la celelalte susțineri ale autoarei excepției, Curtea constată că acestea reprezintă aprecieri subiective cu privire la rolul judecătorului în procedura necontencioasă a înscrierii unei asociații în Registrul asociațiilor și fundațiilor, fără a constitui veritabile critici de neconstituționalitate.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă în Dosarul nr. 25.257/301/2020 al acestei instanțe.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 5 alin. (1), ale art. 7 alin. (1), ale art. 8, 9, 10, 11, 12, art. 74 alin. (1) și ale art. 84 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către doamna Melinda-Cecilia Aczél a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general al Instituției Prefectului — Județul Covasna**

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 13.880 din 28 mai 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.363 din 28 mai 2025, propunerea formulată de Instituția Prefectului — Județul Covasna prin Adresa nr. 6.602 din 30 aprilie 2025, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 18.874 din 16.05.2025,

în temeiul art. 29, art. 265 alin. (11), art. 389 lit. c¹), art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul interimar emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Melinda-Cecilia Aczél, consilier superior în cadrul Corpului de control al prefectului, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Covasna pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
MARIAN-CĂTĂLIN PREDOIU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Cristina Trăilă

București, 2 iunie 2025.
Nr. 288.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

